

samtidig med denne Straffelov foreligger et Forslag om Rettergangsmaaden. Det er en Anse, jeg fremsætter eventuelt, forsaavidt nemlig det andet Lovforslag kunde have en saa væsentlig Indflydelse paa det nærværende, at det vilde inddrage et større Antal Personer under dets Omraade end dem, som ere nævnte i det første Afsnit. — Da jeg ikke har villet gjøre Forslag om Afbrydelse af Sagens 1ste Behandling, vil jeg, som sagt, ikke give min Stemme til Sagens Overgang til 2den Behandling, men foretrække at afholde mig fra at stemme derover.

Formanden: Det af den ærede Taler nu sidst berørte Punkt, Forholdet imellem Straffeloven og Retsspleien, ligesom og det indbyrdes Forhold imellem Flaaden og Hæren kunde jo muligt i og for sig afgive Motiv for ham til at stemme imod Sagens Overgang til 2den Behandling. Men iøvrigt lagde det ærede Medlem dog vistnok alfor megen Betydning ind i en Sags 1ste Behandling, saavel som i den blotte Afstemning over et Lovforslags Overgang fra 1ste til 2den Behandling. Det forekommer mig, at det i alt Fald ikke vilde være muligt under en Sags 1ste Behandling at fyldestgjøre de Fordringer, som det ærede Medlem troede at maatte stille, uden ved at afbryde Behandlingen og strax at henvise Sagen til et Udvalg. En saadan Afbrydelse af Sagens 1ste Behandling og dens Henviisning allerede da til et Udvalg er jo ganske vist ogsaa en Fremgangsmaade, som Forretningsordenen tilsteder, men naar det ærede Medlem ikke vil lægge Hindringer i veien for Sagens fortsatte 1ste Behandling og derfor ikke fremkommer med noget Forslag om Afbrydelse eller Standsning, vil Forhandlingen være at fortsætte.

Hjør: Jeg vil kun i Anledning af den høitærede Formands Uttringer bemærke, at det er ikke nogen udsendt Fremgangsmaade at afbryde en Sags 1ste Behandling og ned sætte et Udvalg, og navnlig ikke ubekendt fra en Sag, der bevægede sig paa et lignende Omraade som det, hvorpaa vi nu bevæge os, idet denne Fremgangsmaade navnlig benyttedes, da Sagen om

den almindelige borgerlige Straffelov var for. Fordelen ved denne Fremgangsmaade ligger jo dert, at man efter at have modtaget den Betænkning, der kan indeholdes i en Udvalgsbetænkning, vil være noget friere stillet under den derpaa følgende Behandling, naar denne foretages efter Reglerne for en Sags 1ste Behandling, end man vilde være, naar Sagen, efterat Betænkningen var afgiven, strax skulde gaae til 2den Behandling.

Formanden: Det er jo imidlertid ikke det ærede Medlems Mening at ville stille Forslag i den Retning.

Hjør: Nei.

Brock: Jeg begjærede Ordet netop i den Tro, at den ærede Landssthingsmand, der nys talte, vilde have begjært Afbrydelse af Sagens 1ste Behandling og dens Henviisning til et Udvalg; men da han nu har erklæret, at det ikke var hans Tanke, kunde jeg forsaavidt gjerne frasalde Ordet. Hvis den ærede Landssthingsmand strax idag ved vore Forhandlingers Begyndelse havde fremsat et saadant Forslag, kunde jeg maaskee have steint for det. Man har i saa Henseende et Præcedens, idet, dengang de militære Lovforslag i 1850 forelagdes Landsstinget, Thingets Formand tog Sagen i sin Haand og strax ved Begyndelsen af Forhandlingerne erklærede, at han antog, at det var det Rigtigste at begynde Sagens Behandling med Nedsættelse af et Udvalg. Paa en vis Maade kan det ogsaa siges, at den almindelige borgerlige Straffelov behandlede paa den Maade, som det ærede Medlem antydede, idet der ganske vist ved den fandt en Afbrydelse Sted af Sagens 1ste Behandling; men det var, vel at mærke, efter en enkelt orienterende Udtalelse af et af Thingets eminenteste Medlemmer, som strax gjorde opmærksom paa, at det vilde være det Rigtigste strax at nedsætte et Udvalg. Men nu, efterat denne Sag har været behandlet i flere Timer, forekommer det mig rigtignok, at det Bedste vilde være at afslutte Forhandlingen og saa henvise Sagen til en grundig Behandling i et Udvalg, til hvilket vi saa da kunne vælge saa dygtige